

Balada o staré babičce

Kdo chceš soukromí a klid míti
a v rušné části města bydlíš,
musíš naučit se tam žítí,
jak na to, jistě brzy zjistíš.

Sousedé se vstřícní zdají,
však kolik pravdy na tom je,
to jen čas zchytrale tají,
o všem ostatním nemluvě.

Co se vlastně všechno stalo,
že se úcty nedostalo?

A teď o staré babičce příběh slyšte,
která se sousedy spory sváděla,
že udolána nakonec byla, si pište,
spikli se, že soukromí své hájila.

Byl víkend abnormálně parný
a bouřka hrozila nemálo,
to každý najednou byl práci věrný
a po bouřce zase ticho zavládlo.

Co se vlastně všechno stalo,
že se úcty nedostalo?

To jeden ze sousedů nahlas hudbu měl,
až celý dům se od toho mohutně třás.
A nebál se a křikem si do toho pěl,
že všechny v blízkém okolí bral z toho d'as.

Druhý soused s motorovou pilou
ten víkendový klid s vervou rušil.
Však on si rád našel činnost jinou,
ještě dřív, než by sám vlastně tušil.

Co se vlastně všechno stalo,
že se úcty nedostalo?

Babička před hlukem do domu utekla,
však třetí soused maso udil
a ona div smradu a naštváním nelekla,
plný dům kouře vztek její vzbudil.

Šla proto na sousedy rozzlobeně zazvonit
a od všech se dočkala jen pobouřených řečí,
že chtěla o větší klid a lepší vzduch poprosit,
se zlou se potázala a obličej v křeči.

Co se vlastně všechno stalo,
že se úcty nedostalo?

Hnala tedy podruhé na sousedy zvonit,
ti jí dveře zabouchli, ani zvonku nedbali.
Babička už nechtěla se za nimi honit,
kéž by toho všichni zatraceně nechali!

Pak vydala se na zahradu, květiny před bouřkou sklídit.
Sousedé, ty bledé tváře už nasupeně čekali
na vhodnou chvíli, kdy by mohli nadobro spory zklidnit.
Motyka, hrábě, lopata o její záda hekaly.

Co se vlastně všechno stalo,
že se úcty nedostalo?

A tak končí tento příběh,
o babičce, co chtěla mít k stáru klid,
leč osud ji zase doběh,
nedal jí možnost v tichu a míru žít.

Když chceš soukromí a klidu dostát,
tak sed' doma, mlč a moc se nesnaž,
„většina“ tě bude vždycky trestat
že sám šanci nemáš, jistě poznáš.